

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

25.aprīlī

Zīmīgi, ka viens no pēc–Lieldienu laika tekstiem, kas jau gadu simtiem nolikts mūsu pārdomām, ir vārdi, kurus saka Kristus Jāņa evaņģēlijā: “*ES ESMU labais gans, un es pazīstu savas avis, un avis pazīst mani*” (Jņ.10: 14). Atmetot visu dogmatismu un Baznīcas mācības, tīri cilvēcīgi no šiem vārdiem vismaz uz mani skan kāda vēlme pēc Tuvības. Vai tas nav tas, pēc mēs apzināti vai neapzināti ilgojamies - pieredzēt Tuvību ar kādu/Kādu? Šo vēlmi esam pauduši tik dažādi – apzināti un neapzināti...

Esmu dzirdējis tuvus cilvēkus sakām, ka tie jūt, ka nepieder šim laikam, nevar tajā iejusties vai arī neiederas vietā, kurā tie atrodas, un tādēļ vēlas doties citur... Tam līdzī nāk idejas, ka varbūt šis cilvēks būtu juties labāk citā vietā, vai arī – varbūt dzīvojot pirms gadu desmitiem vai simtiem, vai arī – tā laiks vienkārši vēl nav pienācis... Sākotnēji, dzirdot šādas domas, tās var šķist kā abstrakta spriedelēšana un kārtējā sūdzēšanās par dzīvi, jo, taču, tu esi pasaulē tieši šajā laikā un šajā vietā, tomēr no citas puses par to domājot, arvien vairāk saprotu šo sajūtu, jo tā norāda, ka acīmredzot, šim cilvēkam ir nepieciešama kāda maiņa. Ne vienmēr ir iespējams un ne vienmēr ir nepieciešams mainīt ārējo situāciju, jo arī citā laikā un vietā, pilnīgi iespējams, ka darbosies tie paši modeļi un shēmas, tādēļ visbiežāk kaut kas ir jāmaina savos iekšējos uzstādījumos. Ir jānotiek iekšējai kustībai.

Domājot par dzīves kustību, viens no šī ceļa - cilvēka iekšējās pasaules arhetipāliem tēliem ir labirints. Labirinti ir dažādi, tāpat kā dzīves ir dažādas. Pieredze par labirintu var būt situācijā, kad tu ej pa nezināmu ceļu un beigās atduries strupceļā, vai arī turpat, kur jau esi bijis - situācijā, no kuras esi meklējis izeju. Bet pieredze par labirintu var būt arī tā, ka, neskatoties uz nezināmiem pagriezieniem un šķietamu virzību atpakaļ, tu

tomēr skaidri apzinies, ka tam visam ir jēga un nozīme tavā ceļā pretī tavas esības centram, jēgai, kodolam. Un tu vienkārši ej, ej uz priekšu.

Labirinta ceļu tu vari iet tikai viens, tāpat kā dzīves ceļā dziļākajā nozīmē attiecīgajā laikā un vietā tu esi tikai pats. Izziņas ceļā par labirintu tēmu, praktiski nekad neesmu redzējis tādu labirintu, kurā būtu iespējams paralēli, līdzās iet diviem šī ceļa gājējiem. Mēs varam sastapties, varam iet katrs savā ātrumā, bet praktiski nekad ne visu ceļu līdzās. Jo katram ir savs laiks, savs ritms, savs temps. Un tomēr šajā ceļā bezgala svarīgs ir uzticības elements, pārlicība, ka ir kāds, kas tevi pazīst, zina šo ceļu labāk par tevi; ka ir kāds, kas šo tempu un ritmu diriģē; citiem vārdiem sakot, ja, ejot šo ceļu, tu apzinies, ka esi, ka vari būt tuvās, uzticības pilnās attiecībās ar kādu/Kādu. Bet pirmais un vissvarīgākais jautājums šajā ceļā ir: vai esi iepazīnis pats sevi? Varbūt tieši visas šīs dzīves galvenais mērķis ir vienkārši iepazīt šo būtību, kas esi tu pats? Droši vien jau lielā orķestra Diriģents tev nedos tādu partiju, kuru tu nevari nospēlēt, kurai tu neesi gatavs. Un nešaubīgi, ar savu spēli tu parādi lielajam Diriģentam, ko tu vari, un, ko – nē. Un lielais Diriģents tam atbilstoši rīkojas.

Mani uzrunā Tikh Nhat Hanha vārdi: *“Mūsu spēja būt mierā ar citu cilvēku un pasauli pirmām kārtām ir atkarīga no spējas būt mierā ar sevi.”* Zīmīgi, ka esmu sastapis cilvēkus, kuri, nodzīvojuši šajā pasaulē daudzus gadu desmitus, tomēr tā arī arvien nepazīst paši savas sajūtas, emocijas, norises sevī, un tā arī nav atraduši mieru ar sevi. Patiesībā jau jautājums katram, arī man, ir tieši tāds pats: cik es pazītu sevi, cik dzirdu sevi, cik jūtu sevi, cik esmu pieņēmis sevi?

Tādēļ esmu pateicīgs, ka pavasara laiks man liek sajūst sevi no jauna, ka tas nāk ar atjaunojošu spēku. Un ne tikai tas vien. Tas liek un palīdz sajūst, ka ir Kāds, kas visos manos ceļos un labirintos tomēr ir ar mani, vedot pretī gaismai, mani pazīstot un arvien no jauna piepildot ar enerģiju.

Lai mums izdodas atrast To, kas mūs pazīst, pazīst mūs labāk, kā mēs pazīstam sevi! Lai apzināmies, ka dzīves labirinta ceļš ir pretī Centram, pretī Mērķim, lai lielajā dzīves orķestrī izdodas atrast to partiju, kuru varam izspēlēt vislabāk! Arī tā ir pēc-Lieldienu laika, pavasara atjaunotnes un pārveides vēsts.